

Év végi hálaadás és Újév napja – 2009. december 31., 2010. január 1.

Németországi barátjához látogatott egy kínai férfi. Amikor leszállt a gépe, német barátja már a repülőtér előtt várta. Épp hogy csak üdvözölte, máris tekintgetni kezdett a közeli buszállomás felé, ahonnan a városba indultak a járatok. Járó motorral bent is állt egy busz. Erre a német férfi kézen fogta kínai barátját, s mint az örült, rohanni kezdett vele a busz felé. Teljesen kifulladásra az utolsó pillanatban ugrottak fel a buszra, melynek azonnal becsukódtak az ajtói, s elindult a város felé. Miután a német úriember kissé kilihegte magát, megszólalt: „Na, most legalább 10 percet nyertünk!” Kínai barátja mosolyogva megkérdezte: „Miért volt ez fontos? Mit kezdünk most azzal a 10 perccel, amit nyertünk?”

A modern ember egyre több időt takarít meg a technika csodáinak, a gépesítésnek és a piacgazdaságnak köszönhetően. Ma már azon munkák jó részét, amelyek korábban kézi erőt igényeltek, gépek végzik. A különféle élelmiszerek, fogyasztási cikkek lassú és fáradtságos megtermelése helyett csak bemegyünk a szupermarketbe, s telipakoljuk a kosarunkat mindenféle szükséges – és persze szükségtelen – holmival. A kézzel megírt levelekkel és üdvözlőlappal postán való sorban állás helyett rövidke üdvözlő sms-eket és kör e-maileket küldünk a fotelben ülve. Az időigényes látogatások helyett mobiltelefonon intézgetjük a legszemélyesebb megbeszéléseinket is. Igen, rengeteg időt takarítunk meg – de legalább így év végén vagy év elején meg kell kérdeznünk magunktól: mit is kezdünk a felszabadult idővel? Mire is fordítjuk a visszahozhatatlanul elcsorgó órákat, percekét? Tény, hogy az életünk nem lett nyugodtabb, békésebb. Sőt, az állandó rohanás, a sürgős tennivalók szüntelen torlódása jellemzi a társadalom nagy többségének életét. Nem ellentmondás ez? Rengeteg időnk felszabadult a korábbi nemzedékekhez képest, mégis sokkal elfoglaltabbak, hajszoletabbak vagyunk! Igen, mert rengeteg olyan dologra is időt szánunk, ami nem fontos, nem tölt be jelentős szerepet az életünkben.

Hogyan is tudjuk eldönteni, mi a valóban lényeges, ami tényleg elmulaszthatatlan, s mi az, amit nyugodtan kikapcsolhatunk a tennivalóink sorából, nem fog különösebb veszteséget okozni az elmulasztása? Ennek eldöntésében annak megfogalmazása segíthet, hogy mit is tartunk a földi lét céljának. Ha valaki önmagában a földi életet tartja végcélnek, akkor mindenáron itt a Földön kell boldognak lennie, s e világ múló értékeiben kell keresnie boldogsága eszközeit. Ebből fakad az a mentalitás, hogy „mindent, azonnal, minél könnyebben megszerezni!”. Az ilyen ember akar minél több mindent kipróbálni, mindenben részesülni, amit csak a világ adhat. Éppen ezért nincs is igazán része tartós örömeiben, csak rövid lejárátú gyönyörökben, gyorsan múló élvezetekben. A túl gyorsan megszerzett értékeknek gyorsan le is jár a szavatosságuk! Gyorsan-gyorsan begyűjteni, behabzsolni mindent, aztán már túl is vagyunk rajta, s lejárt az élet! Az ilyen ember legfőljebb későn veszi észre – ha egyáltalán észreveszi – hogy ami igazán fontos lett volna, azt meg

legtöbbször elmulasztotta. Ezzel szemben aki hisz az örök életben, az örök boldogságban, az a földi létet előkészületnek tekinti, valóban zarándoklásnak a mennyei haza felé. Az ilyen ember számára is nagyon fontos a jelen élet, de más szempontból: az igazi, örök életre megmaradó értékek megtalálása és kifermálása szempontjából. Mi is volt fontos Jézus számára rövid földi élete során? Az Atyával való kapcsolat ápolása (egész éjszakákat átimádkozott!). Az emberek Istenhez való elvezetése tanításával és életpéldájával. Az Atyától kapott küldetés, a megváltás beteljesítése. A mindenki iránt tanúsított áldozatos, megbocsátó szeretet, az önfeláldozó szolgálat. Jézus ezekben látta a földi lét értelmét, a „szűk utat”, amely az igaz életre visz. Ha el akarunk jutni oda, ahol Ő otthon készít nekünk, mi is ezeket a dolgokat kell, hogy fontosnak tartsuk, ezekre kell időt szánunk. Imádságra, az Istennel való kapcsolat ápolására. Élethivatásunk megtalálására, az arra való felkészülésre és annak hűséges teljesítésére a szürke hétköznapiakban. A mellénk társul adott emberek szerető szolgálatára. Ha ezekre az értékekre szánunk időt, életünk napról-napra a beteljesülés felé halad.